

PĂRINTELE SERAFIM ALEXIEV

OSÂNDIREA PUNE CAPĂT VIEȚII DUHOVNICEȘTI

Păcatele străine sunt departe de sufletul nostru. Ele nu ne apasă conștiința. Nu pentru ele vom răspunde noi în fața lui Dumnezeu! Mai aproape de conștiința noastră este păcatul nostru propriu, cuibărit în inima noastră. El ne amărăște viața. Pentru el ar trebui să suferim durerea. El este dușmanul nostru. Pe el ar trebui să-l osândim și să-l izgonim din sufletul nostru, dacă dorim să ne mântuim. Însă noi, în loc să facem acest lucru, îndrăznim către păcate străine și cu asprime osândim pe aproapele nostru, chipurile, ca să-l îndreptăm.

Dar ce mântuire putem să atingem, atâta timp cât înecăm această tragică înșelăciune a păcătuirii într-o imaginară râvnă după nepăcățuire? Cum putem să ne izbăvim de păcătoșenia proprie, atâta timp cât o sprijinim și o hrănim cu cea străină? Sufletul nu poate osândi cu vrăjmășie pe aproapele său pentru neputințele lui și, în același timp, să se căiască, să se îndurereze adânc pentru păcatele sale. Când examinăm neputințele străine, noi ne abatem atenția de la ale noastre. Osândirea pune capăt vieții duhovnicești și îndepărtează harul lui Dumnezeu. Cât de pierzătoare este osândirea aproape-lui, chiar în forma ei cea mai ușoară!

Sursa: **Arhimandrit Serafim Alexiev**, *Cea mai scurtă cale către Rai - Nu judeca și nu vei fi judecat*, Editura Sophia, 2007

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 3 august	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 4 august	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Joi 5 august	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 6 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Schimbarea la Față a Domnului
Sâmbătă 7 august	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 8 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

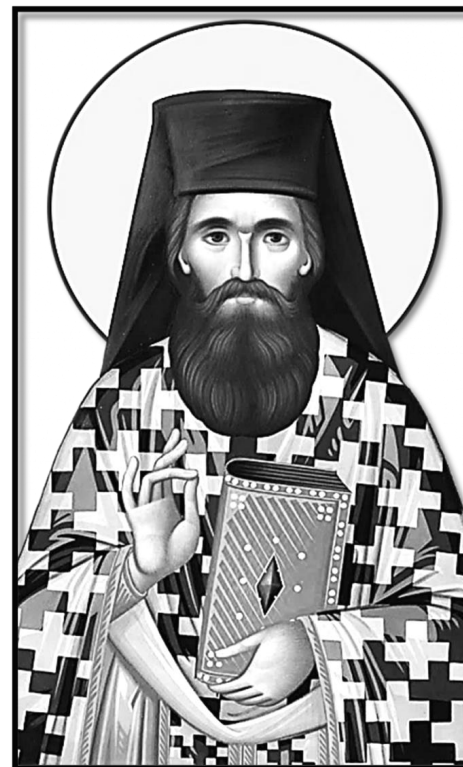
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dobândește duh de copil în tine, pentru că doar duhul de copil
Îl caută pe Duhul Tatălui, ca El să-l conducă și să-l sprijine.”

– Sfântul Iustin Popovici

Nr. 401 / 1 august 2021

SFÂNTUL IOAN IACOB HOZEVITUL

† 5 AUGUST

1913 – 1960

NĂDEJDEA MÂNTUIRII ESTE STÂLPUL VIEȚII NOASTRE

„Prin nădejde ne mântuim” zice Sfântul Apostol Pavel. „Din straja dimineții până în noapte să nădăjduiască Israel spre Domnul”, zice Proorocul David.

Astăzi, mulți dintre cei credincioși ajung la deznădăjduire, din cauza lipsei de povățuitor, căci „a lipsit cel cuvios”, cum zice psalmistul. Mai dureros este însă că boala deznădejdiei se strecoară și în inima celor care au îmbrăcat „haina mântuirii”, ba chiar și la unii din clerici; îndoiala pentru mântuirea sufletului se vede astăzi la mulți creștini și nu numai la cei robiți de patimi sau străini de Biserică. Ei văd stricăciunea dimprejurul lor, văd apoi lipsa cea mare de povățuitori, uneori văd și lipsa de credință la „cei din sfeșnic”, care trebuie să lumineze, și pentru asta se împuținează la suflet bieții creștini și unii se deznădăjduiesc.

Îndreptarea noastră și izbăvirea de osândă am dobândit-o prin jertfa cea de pe cruce a Domnului nostru Iisus Hristos. Deci, după cum n-au putut să scape de osândă toți aleșii lui Dumnezeu din legea veche, cu toate bunătățile lor, tot așa nici noi, cei de azi, nu putem să ne mântuim prin faptele noastre, fără darul lui Dumnezeu. Întâi este sfântul dar și pe urmă faptele noastre, care ajută la mântuire. Aceasta o spun din cauză că sunt mulți dintre creștini și mai ales dintre monahi, care se bazează mai mult pe faptele lor și mai puțin prețuiesc darul lui Dumnezeu.

Când unii ca aceștia pătimesc vreo alunecare la patimi, sau când slăbesc cu trupul și nu mai pot împlini faptele cele bune sau nevoințele lor obișnuite, atunci se deznădăduiesc de mântuire. Căci nădejdea lor era la nevoințele și la bunătățile lor, iar nu la mila lui Dumnezeu. Pentru ei, când s-a terminat voinicia trupului sau când au suferit vreo alunecare în păcate mari, atunci s-a terminat și cu mântuirea, după socoteala lor.

Fraților și surorilor, care vă îndoiiți de mântuire, să vă întipăriți bine în minte că: De-ar face omul toate bunătățile și chiar de s-ar da și la moarte pentru apărarea dreptății, însă fără darul cel sfânt al Domnului nu este mântuire. „*A Domnului este mântuirea și peste poporul Său binecuvântarea Sa*”, cum zice Proorocul David în Psalmi. Și iarăși:

de-ar săvârși cineva toate răutățile din lume, însă dacă nu-și pierde nădejdea în Dumnezeu și dacă aleargă la pocăință, tot se mântuiește. „*Deșartă este mântuirea omului*” zice psalmistul, adică toată strădania omului este zadarnică fără ajutorul lui Dumnezeu. Fiecare om este luptat de felurite păcate și se rănește de ele. Deci noi singuri, oricâte bunătăți și oricâte nevoințe am face, nu suntem în stare să ne vindecăm și să dobândim nevino-văția. Darul lui Dumnezeu împlinește toate lipsurile noastre și ne vindecă spre mântuire.

Nimeni dintre drept credincioșii creștini să nu se împruțineze la suflet încât să zică sau să cugete că nu mai este mântuire pentru el. Împruținarea aceasta a sufletului și îndoiala pentru mântuire vine de la vrăjmaș. Șarpele care a îndemnat odinioară pe strămoși să mănânce din rodul oprit și nu vor muri niciodată, acum și-a schimbat glasul și le șoptește multora, zicând: „Zadarnic mâncați pâinea vieții”, căci „nu mai este mântuire pentru voi!”.

Toți Sfinții Părinți mărturisesc într-un glas că niciun păcat nu este așa de vătămător, precum este păcatul deznădăduirii, căci el e aproape ca și lepădarea de Dumnezeu. Pentru aceasta, fraților, să ne doară inima pentru păcatele noastre, căci prin ele am supărat pe Bunul Dumnezeu, dar întristarea noastră să fie totdeauna însoțită cu nădejdea în mila Părintelui Ceresc și

niciodată să nu avem îndoială de mântuire.

Obiceiul vrăjmașului este să aducă în inimă frica cea dobitocească și tulburare, ca prin asta să arunce pe om în deznădejde. Dar tu, frate creștine, chiar dacă L-ai vedea pe Însuși Domnul că Își întoarce fața Sa de la tine și nu te mai socotești între oile Sale, tu nici atunci să nu te împruținezi, ci roagă-te cu stăruință de El, precum se ruga și văduva cea necăjită către judecătorul nedreptății, cum spune la Sfânta Evanghelie, și nu vei rămâne rușinat. Strigă cu îndrăzneală la gândurile cele otrăvite, cum striga și Sfântul Prooroc David, zicând: „*Domnul este luminarea mea și mântuitorul meu, de cine mă voi teme?*”. Și apoi zi: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt!”.

Sursa: **Sfântul Ioan Iacob de la Neamț - Hozevitul**, *Opere complete*, Ed. Doxologia, Iași, 2010

**SFÂNTUL
IOSIF ISIHASTUL**
1898 – 1959

**CUM SE DOBÂNDEȘTE HARUL
LUI DUMNEZEU**

Experiența se dobândește, într-adevăr, odată cu trecerea timpului, dar harul – de aceea se numește har, adică dar, pentru că

depinde de Dumnezeu – se dăruiește în funcție de căldura credinței, de smerenie și de voia cea bună. Solomon a primit har când era de doisprezece ani. Daniil la aceeași vârstă. David pe când păștea turmele tatălui său. La fel toți cei vechi și noi. Imediat ce omul ajunge la căința adevărată, harul se apropie de el și sporește odată cu creșterea zelului. Experiența cere nevoință îndelungată.

Înainte de orice lucru, cel care cere har de la Dumnezeu trebuie să îndure ispitele și necazurile, în orice fel ar veni acestea. Iar dacă în timp de ispită se neliniștește și nu arată destulă răbdare, nici harul nu va veni, nici virtutea nu o săvârșește și nici nu se învrednicește de vreun dar duhovnicesc.

Dacă cineva a aflat care este darul lui Dumnezeu, cum că sunt necazurile și, în general, tot ceea ce ne aduc ispitele, acesta a aflat cu adevărat care este calea Domnului. Acesta așteaptă ispitele să vină pentru că prin acestea se curățește, răbdând se luminează și ajunge să-L vadă pe Dumnezeu.

Sursa: **Sfântul Iosif Isihastul**, *Mărturii din viața monahală*, Editura Bizantină, 2003

